

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/17/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112206593
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2014:2112206593.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibiánou Ťažiarovou v právnej veci žalobcu: V. K., narodený XX.XX.XXXX, bytom B. X. X, V. proti žalovaným: 1. F. P., narodený XX.XX.XXXX, Na P. XXXX/XX, V., toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou E. L. H., zamestnankyňou Okresného súdu Piešťany, 2. E. Y., narodená XX.XX.XXXX, bytom M. XX, V., o zaplatenie 13.277,57 eur s príslušenstvom, takto,

rozhodol:

I. Žalovaná v rade 2 je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 13 277,57 eur, čo jej súd povoľuje zaplatiť v splátkach po 368,82 eur vždy do 20. dňa každého mesiaca pod následkom straty výhody splátok a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd návrh voči žalovanému v rade 1 zamietá.

III. Súd konanie vo žalovanej v rade 2 v časti úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 13 277,57 eur do 14. 1. 2005 do zaplatenia zastavuje.

IV. Žalovanému v rade 1 súd náhradu trov konania nepriznáva.

V. Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

VI. Žalovaná v rade 2 je povinná zaplatiť Okresnému súdu Trnava súdny poplatok za návrh vo výške 454 eur a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Súd zrušuje platobný rozkaz č. k. 17Ro/42/2012-17 zo dňa 28. 5. 2012.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa svojím návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 20.09.2012 domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 13.277,57 eur, úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 13 277,57 eur od 14. 1. 2005 do zaplatenia.

Uznesením č. k. 8C/17/2013-59 zo dňa 21. 8. 2013 súd ustanovil žalovanému v rade 1 pre toto konanie opatrovníčku na ochranu jeho práv v konaní.

Dňa 28. 5. 2012 súd vydal platobný rozkaz č. k. 17Ro/42/2012-17, ktorým návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Podľa ustanovenia § 173 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak platobný rozkaz nemožno doručiť čo i len jednému z odporcov, súd ho uznesením zruší v plnom rozsahu. To --neplatí, ak sa platobný rozkaz týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná sám za seba (§ 91 ods. 1 O. s. p.). Súd zruší platobný rozkaz spravidla až spolu s ďalším úkonom vo veci samej, prípadne spolu s úkonom, ktorým sa konanie končí.

Pre nemožnosť doručenia platobného rozkazu žalovanému súd zrušil vydaný platobný rozkaz.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovanej v rade 2, oboznámením sa s obsahom spisového materiálu najmä návrhom zo dňa 27. 3. 2012, vyjadrením opatrovníčky žalovaného v rade 1 zo dňa 5. 3. 2014, spisom 30T/26/2009 (zápisnicou o výsluchu žalovanej v rade 2 zo dňa 6.10.2008 na č.l. 9-14, zápisnicou o výsluchu svedka zo dňa 18.3.2008 na č.l. 15-20, trestným rozkazom č.k. 30T/26/2009 zo dňa 20.4.2009), spisom 4T/26/2010 (trestným rozkazom 4T/26/2010 zo dňa 20.4.2010, zápisnicou o výsluchu obvineného zo dňa 16.12.2009 na č.l. 13-18, zápisnicou o výsluchu svedka, poškodeného zo dňa 13.1.2010, zmluvou o pôžičke zo dňa 14.1.2005 na č.l. 52, zmluvou o uzatvorení budúcej zmluvy zo dňa 12.1.2005 na č.l. 55), s obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový stav, keď pojednával v neprítomnosti opatrovníčky žalovaného v rade 1 v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobca uviedol, že voči žalovaným sa domáha zaplatenia sumy 13.277,57 eur spoločne a nerozdielne, od žalovaného v rade 1 žiada aj úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 13.277,57 eur od 14.1.2005. Voči žalovanej v rade 2 berie návrh v časti úroku z omeškania späť a navrhuje konanie v tejto časti zastaviť. Poukazuje na trestné rozkazy tunajšieho súdu 4T/26/2010 a 30T/26/2009, ktorými boli žalovaní uznaní za vinných a bol odkázaný na občiansko-právne konanie v súvislosti so spôsobenou škodou. Deň 14.1.2005 je deň, kedy žalovaným dal sumu 400.000,- Sk a uzavrel som so žalovaným v rade 2 zmluvu o pôžičke. Viackrát žalovaného v rade 2 ústne vyzýval na zaplatenie sumy 400.000,- Sk . K dnešnému dňu mu žalovaní žiadnu sumu nezaplatili.

Žalovaná v rade 2 uviedla, že návrh žalobcu nerozporuje a skutočnosti v ňom uvádzané sú pravdivé. Žalobcovi žiadnu finančnú čiastku nezaplatila. V prípade rozhodnutia žiada povolenie splátok. Od januára 2014 je zamestnaná. Súhlasí s návrhom na čiastočné zastavenie.

Podaním zo dňa 5. 3. 2014 doručeným súdu dňa 7. 3. 2014 vzniesla opatrovníčka žalovaného v rade 1 námietku premlčania.

Z Uznesenia zo dňa 30. 9. 2008 ČVS:ORP-12/OEK-TT-2008 Kn vyplýva, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie osobám F. P. a E. Y. /doručené žalobcovi dňa 6. 10. 2008/.

Uznesením zo dňa 3. 3. 2009 ČVS:ORP-12/OEK-TT-2008 Kn vyplýva, že trestná vec obvineného F. P. bola vylúčená.

Zo zápisnice o výsluchu svedka-poškodeného zo dňa 18. 3. 2008 okrem iného vyplýva, že podľa § 46 ods. 1, 3 Trestného poriadku žalobca žiada náhradu škody vo výške 400 000 Sk /vec E. Y. aj F. P., ešte pred vylúčením/.

Z trestného rozkazu tunajšieho súdu č. k. 30T/26/2009 zo dňa 20. 4. 2009 vyplýva, že žalovaná v rade 1 bola uznaná za vinnú, že dňa 14. 1. 2005 v presne nezistenom čase v Trnave na nezistenom mieste po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvineným F. P., ktorého vec bola vylúčená na samostatné

konanie, pod zámienkou sprostredkovania kúpy bytu v V. na S. ulici č. XX, ktorý mal byť vo vlastníctve E. Y., avšak v skutočnosti byt bol v tom čase majetkom Mesta Trnava a tento bol v nájme syna obvinenej mal. H. Y., vylákali od V. K. sumu 400 000 Sk (13 277,57 eur), ktorú si rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému V. K., nar. XX. X. XXXX, škodu vo výške 13 277,57 eur (400 000 Sk), teda spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného V. K., s nárokom na náhradu škodu odkazuje na občianske súdne konanie /právoplatné 20. 4. 2010/.

Zo zápisnice o výsluchu svedka-poškodeného zo dňa 6. 10. 2008 ČVS:ORP-112/OEK-TT-08Kn okrem iného vyplýva, že žalobca bol vypočutý v trestnej veci obvinených F. P. a E. Y., podľa § 46 ods. 1, 3, Trestného poriadku žiada náhradu škody vo výške 400 000 Sk.

Zo zápisnice o výsluchu svedka -poškodeného zo dňa 13. 1. 2010 vyplýva, že podľa § 46 ods. 1, 3 Trestného poriadku V. K. žiada náhradu škody vo výške 400 000 Sk, čo je 13 277,57 eur /obvinený F. P./.

Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 14. 1. 2005 vyplýva, že žalobca so žalovanou v rade 2 sa dohodli na pôžičke 400 000 Sk, a žalovaná podpisom zmluvy potvrdila prevzatie sumy 400 000 Sk.

Z trestného rozkazu tunajšieho súdu č. k. 4T/26/2010-110 zo dňa 20. 4. 2010 vyplýva, že žalovaný v rade 1 bol uznaný za vinného, že dňa 14. 1. 2005 v presne nezistenom čase v Trnave na nezistenom mieste po predchádzajúcej vzájomnej dohode s E. Y., ktorá bola pre tento skutok už právoplatne odsúdená, pod zámienkou sprostredkovania kúpy bytu v V. na S. ulici č. XX, ktorý mal byť vo vlastníctve E. Y., avšak v skutočnosti byt bol v tom čase majetkom Mesta Trnava a tento bol v nájme syna obvinenej mal. H. Y., vylákali od V. K. sumu 400 000 Sk (13 277,57 eur), ktorú si rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému V. K., nar. XX. X. XXXX, škodu vo výške 13 277,57 eur (400 000 Sk), teda spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného V. K., s nárokom na náhradu škodu odkazuje na občianske súdne konanie /právoplatné 20. 4. 2010/.

Na pojednávaní dňa 6. 3. 2014 zobral žalobca návrh voči žalovanej v rade 1 v časti úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 13 277,57 eur od 14. 1. 2005 do zaplatenia späť a v tejto časti navrhol konanie zastaviť.

Podľa ustanovenia § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví, ods. 2 súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, keď súhlasu žalovanej v rade 1 v navrhutej časti konania a to úroku z omeškania zastavil.

Podľa ustanovenia § 135 ods. 1 veta tretia Občianskeho súdneho poriadku ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Súd je podľa ustanovenia § 135 ods. 1 Občianskeho zákonníka v občiansko-súdnom konaní viazaný rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je viazaný aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia, predpokladanou trestným zákonom. Zároveň je

civilný súd viazaný zistením trestného súdu aj vtedy, keď ide o súkromnoprávne nároky kohokoľvek a proti komukoľvek odvodené od trestného činu, ktorého sa týka odsudzujúci rozsudok.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 Trestného zákona kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky, ods. 2 odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí väčšiu škodu.

Podľa ustanovenia § 10 ods. 1 Trestného zákona prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa ustanovenia § 15 Trestného zákona trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Podľa ustanovenia § 16 Trestného zákona trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel a) vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo b) nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Zavinenie môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Tieto pojmy sú vymedzené v ustanovenia Trestného zákona tak všeobecne, že ich možno použiť v celom právnom poriadku, teda aj občianskom práve.

Podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Uvedené zákonné ustanovenie sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov, bez ohľadu na to, či ide o osoby fyzické alebo osoby právnické a povinnosť z neho vyplývajúca je povinnosťou právnou. Pod tento pojem je subsumovaná požiadavka dodržiavania zákonných ustanovení a zmlúv, ako aj požiadavka takeého konania, ktoré nemá za následok vznik škôd na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Právna povinnosť vyplývajúca z ustanovenia má charakter generálnej prevencie. Ak si niektorý účastník občianskoprávneho vzťahu neplní svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 415, treba vyvodiť, že neplní svoju právnu povinnosť, a teda koná protiprávne. Zodpovedá preto za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s týmto opomenutím. Ustanovenie § 415 ukladá totiž povinnosť každému; všeobecná prevenčná povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občiansko-právnych vzťahov, teda nielen na škodcu, ale i na toho, komu riziko vzniku škody hrozí. Porušenie prevenčnej povinnosti samotným poškodeným môže zakladať jeho spoluzavinenie na vzniku škody (§ 441 OZ), pretože je povinnosťou každého chovať sa tak, aby nespôsobil škodu, a to nielen vo vzťahu k ostatným ale aj voči sebe samému.

Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa ods. 3 zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je: a) protiprávny úkon, t. j. porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takeého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, b) spôsobenie škody t.j. ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, a ktorá je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, c) príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. V

niektorých prípadoch sa vyžaduje aj zavinenie. V prípade, keď sa vyžaduje aj zavinenie škodcu, ide o subjektívnu zodpovednosť, v prípade, keď sa zavinenie nevyžaduje, ide o objektívnu zodpovednosť. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 spočíva v zavinení škodcu, ktoré má subjektívny charakter a znamená psychický vzťah škodcu k protiprávemu úkonu a ku škode a môže byť úmyselné alebo neobstarlivosné, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (presumpcia zavinenia). Pri absencii ktoréhokoľvek predpokladu vzniku občianskeho právnej zodpovednosti, zodpovednosť neprichádza do úvahy. Jednotlivé prípady osobitnej zodpovednosti za škodu zväčša nevyžadujú zavinenie ako predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Občianskoprávna zodpovednosť za škodu môže vzniknúť z porušenia zmluvných alebo iných záväzkových povinností, vtedy ide o tzv. zmluvnú alebo záväzkovú zodpovednosť. Môže však vzniknúť aj z porušenia iných povinností zákonom uložených, vtedy ide o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť. Ustanovenie § 420 o všeobecnej zodpovednosti za škodu možno aplikovať tak na prípady záväzkovej, ako aj mimozáväzkovej zodpovednosti. V predmetnom spore súd okrem iného riešil zodpovednosť žalovaných v súvislosti so škodou, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti so sprostredkovaním kúpy bytu v V. na S. ulici XX. V danej veci nie je daná osobitná zodpovednosť a zodpovednosť žalovaných posudzoval súd podľa všeobecnej občianskoprávnej úpravy subjektívnej zodpovednosti s prezumovaným zavinením. Na rozdiel od predpokladov a) protiprávny úkon, b) spôsobenie škody a c) príčinná súvislosť, ktoré majú objektívny charakter, zavinenie má subjektívny charakter. Aj tu platí všeobecne predpokladané (presumované) zavinenie s možnosťou vyvinenia sa v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď zodpovedná osoba preukáže, že škodu nezavinila, prípadne si ju spôsobil sám poškodený alebo tretia osoba, alebo že vznikla náhodou, ku ktorej sám nevytvoril podmienky. Zo skutkových okolností má súd za to, že žalobca preukázal zavinenie žalovaného v rade 1 na vzniknutej škode, keď trestným rozkazom č. k. 14T/26/2010-110 zo dňa 20. 4. 2010 bol žalovaný v rade 1 uznaný za vinného, že dňa 14. 1. 2005 v presne nezistenom čase v Trnave na nezistenom mieste po predchádzajúcej vzájomnej dohode s E. Y., ktorá bola pre tento skutok už právoplatne odsúdená, pod zámenkou sprostredkovania kúpy bytu v V. na S. ulici č. XX, ktorý mal byť vo vlastníctve E. Y., avšak v skutočnosti byť bol v tom čase majetkom H. Trnava a tento bol v nájme syna obvinenej mal. H. Y., vylákali od V. K. sumu 400 000 Sk (13 277,57 eur), ktorú si rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému V. K., nar. XX. X. . XXXX, škodu vo výške 13 277,57 eur (400 000 Sk), teda spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a taktiež preukázal, že žalovaná v rade 2 bola trestným rozkazom č. k. 30T/26/2009 zo dňa 2é. 4. 2009 uznaná za vinnú, že dňa 14. 1. 2005 v presne nezistenom čase v Trnave na nezistenom mieste po predchádzajúcej vzájomnej dohode s E. Y., ktorá bola pre tento skutok už právoplatne odsúdená, pod zámenkou sprostredkovania kúpy bytu v V. na S. ulici č. XX, ktorý mal byť vo vlastníctve E. Y., avšak v skutočnosti byť bol v tom čase majetkom Mesta Trnava a tento bol v nájme syna obvinenej mal. H. Y., vylákali od V. K. sumu 400 000 Sk (13 277,57 eur), ktorú si rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému V. K., nar. XX. X. XXXX, škodu vo výške 13 277,57 eur (400 000 Sk), teda spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného V. K., s nárokom na náhradu škodu odkazuje na občianske súdne konanie /právoplatné 20. 4. 2010/. A teda konajúci súd je v zmysle ustanovenia § 135 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazaný rozhodnutím v trestnom konaní nielen v tom, že žalovaný v rade 1 a žalovaná v rade 2 spáchali prečin podvodu ale aj viazaný aj právnou kvalifikáciou a aj formou zavinenia.

Jedným zo základných zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je i príčinná súvislosť (tzv. kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Občiansky zákonník príčinnú súvislosť bližšie nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí) v rámci, ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak je medzi porušením povinnosti predchádzať škodám a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť nemožno ale urobiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny a následku, pri ktorej príčina priamo - bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Pre záver o existencii príčinnej súvislosti nestačí pravdepodobnosť, príčinná súvislosť musí byť vždy s istotou preukázaná t.j. bezpečne zistená, pričom dôkazné bremeno zaťažuje

poškodeného. Aj v súvislosti s uvedením má súd za to, že zo strany žalobkyne bola preukázaná príčinná súvislosť, ktorú nemožno len predpokladať, medzi konaním žalovaného a škodou vzniknutou žalobkyni na predmetnom motorovom vozidla, nákladov na vypracovanie znaleckého posudku, úhradu poisťného, právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktorá vyplýva, aj zo záverov trestného rozsudku, ktorými je konajúci súd viazaný. Súd má za to, že žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný jej spôsobil škodu, ktorej náhrady škody sa v tomto konaní domáha a konanie žalovaného bolo dokázané aj v trestnom konaní, v rámci ktorého bol žalovaný uznaný za vinnú práve za skutok, ktorý sa týkal predmetného motorového vozidla.

Podľa ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa ustanovenia § 443 Občianskeho zákonníka pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodnej udalosti, dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Charakter náhrady škody má i majetková ujma spočívajúca v strate majetkového prínosu v hodnote uplatnenej pohľadávky, lebo tým, že nebola táto dlžníkom zaplatená, nezväčšil sa majetkový stav, hoci by to bolo možné dôvodne očakávať.

V tomto prípade dôkazné bremeno niesol žalobca, ktorý bola povinný preukázať nielen vznik škody, ale aj porušenie povinnosti žalovanými, ich zavinenie a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanými a vznikom škody ako protiprávnym následkom takehoto porušenia povinnosti, keď žalobca dôkazné bremeno ohľadom predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti žalovaných v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka uniesol, preto súd návrhu v časti žalovanej sumy 13 277,57 eur /400 000 Sk/ vyhovel. Pokiaľ ide o žalovaného v rade 1 na rozdiel od žalovanej v rade 2 voči, ktorej zoberal žalobca svoj návrh v časti úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 13 227,57 eur od 14. 1. 2005 do zaplatenia späť, žalobca na zaplatení aj úroku z omeškania trvá. V tejto súvislosti súd konštatuje, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania a to ani titulom náhrady škody v súvislosti s trestným konaním vedeným voči žalovanému v rade 1, keď žalobca si v rámci trestného konania neuplatnil aj požiadavku na zaplatenie úroku z omeškania a ani pred začatím trestného konania nepreukázal, že si úrok z omeškania od žalovaného v rade 1 žiadal a akým titulom. Ani po pred podaním žalobného návrhu v tejto veci a ani po jeho podaní žalobca nepreukázal, že žalovaného v rade 1 vyzval na zaplatenie požadovaného úroku z omeškania a ani žiadnym titulom. Žalobca nepreukázal v konaní existenciu žiadnej či už písomnej alebo ústnej dohody, v zmysle ktorej by sa žalovaný v rade 1 zaviazal mu zaplatiť úrok z omeškania a jeho prípadnú obranu v konaní, žalovaný napriek tomu, že mu žalobný návrh bol doručený zostal v konaní nečinný, vo veci sa nevyjadril vôbec a teda sú vychádzal z tvrdení žalobkyne ako aj z predložených dôkazov ale aj zo spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/114/2011.

Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, ods. 2 najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovica sa rozumie pätnásť dní, ods. 2 koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň, ods. 3 ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Opatrovníčka žalovaného v rade 1 vzniesla v konaní námietku premlčania uplatneného nároku, keď bola toho názoru, že nárok je voči žalovanému v rade 1 premlčaný. Súd sa s ohľadom na predmet konania zaoberal dôvodnosťou premlčania nároku žalobcu avšak v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka a nie § 101 a § 110 Občianskeho zákonníka. Súd sa s touto námietkou stotožnil, keď mal za to, že požiadavka na náhradu škody voči žalovanému v rade 1 nebola v tomto konaní uplatnená včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote. V danej veci sa žalobca dozvedel o škode a tom kto ju spôsobil už pred dňom 18. 3. 2008, kedy si uplatnil po podaní trestného oznámenia náhradu škody vo výške 400 000 Sk. Samotný žalobca vedel škode už v priebehu mesiaca január 2005, keď za prítomnosti žalovanej v rade 2 odovzdal žalovanému v rade 1 sumu 400 000 Sk a to v súvislosti s bytom na S. ulici, ku ktorému od žalovanej v rade 2 dostal kľúče potom ako podpísali so žalovanou v rade 2 zmluvu o pôžičke zo dňa 14. 1. 2005. Následne sa chcel do bytu nasťahovať, ale o týždeň mu Bytové družstvo byt zapečatilo z dôvodu, že sa k bytu prišiel nelegálne. Dňa 25. 1. 2005 žalobca ešte podpísal žiadosť o prevod vlastníckych práv. Odvtedy sa o vec nezaujímal a čakal, že sa mu ozvú. Súd ma za to, že už najneskôr dňom 26. 1. 2005 žalobca vedel o škode a vedel, kto ju spôsobil a týmto dňom mu začala plynúť subjektívna premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula dňom 26. 1. 2007 t. j. ešte predtým ako dňa 11. 1. 2008 podal trestné oznámenie a predtým ako mu dňa 6. 10. 2008 bolo doručené Uznesenie zo dňa 30. 9. 2008 o vznesení obvinenia aj voči žalovanému v rade 1 (v spise 30T/26/2009). V rámci prebiehajúceho trestného konania by žalobcovi neplynula premlčacia doba, ktorá by spočívala až do právoplatného rozhodnutia vo veci a to do dňa 20. 4. 2010 a následne by potom premlčacia doba začala pokračovať po právoplatnosti trestného rozsudku č. k. 4T/26/2010-110 zo dňa 20. 4. 2010 /dňa 20. 4. 2010/ a plynula by do uplatnenia nároku voči žalovanému v rade 1 na súde /28. 3. 2012/. Pričom od 20. 4. 2010 do 28. 3. 2012 uplynulo 708 dní t. j. 23 mesiacov a 7 dní. Žalobca podal svoj návrh voči žalovanému v rade 1 dňa 28. 3. 2012, t. j. už potom ako mu uplynula dvojiročná subjektívna doba, ktorá podľa názoru súdu mu uplynula dňa 26. 1. 2007. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej premlčacej doby, v danom prípade je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, nakoľko v prípade u žalovaného v rade 1 išlo o úmyselný trestný čin, ktorá začala plynúť dňom 14. 1. 2005 a uplynula by dňa 14. 1. 2005, avšak do tejto doby bolo treba zohľadniť aj obdobie počas, ktorej premlčacia doba tak ako by aj v prípade subjektívnej doby neplynula od 6. 10. 2008 do 20. 4. 2010, pričom o toto obdobie sa predlžuje objektívna premlčacia doba. Pričom subjektívna lehota plynula v rámci objektívnej a objektívna lehota ani ku dňu rozhodovania neuplynula. Uvedené však nemá vplyv na plynutie subjektívnej doby, ktorá síce nemôže uplynúť neskôr ako uplynie objektívna doba, avšak v rámci plynutia objektívnej dobe, nemusí automaticky subjektívna doba začať plynúť tým istým okamihom.

Žalovaná v rade 2 nevzniesla v konaní námietku premlčania, preto sa súd vo vzťahu k nej vznesenou námietkou premlčania nezaoberal, keď mal za to, že námietka premlčania vznesená opatrovníčkou žalovaného v rade 1 sa vo vzťahu k žalovanej v rade 2 neuplatní automaticky, keď nejde o nedeliteľné plnenie. Naopak žalovaná v rade 2 nárok žalobcu nijakým spôsobom nespochybnila a prejavila ochotu žalovanú sumu žalobcovi zaplatiť a to formou splátok. Súd má za to, že iný spôsob riešenia by nebol na prospech žalobcu a bol aj v rozpore s vyjadrením žalovanej v rade 2.

Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného od 1. 1. 2009 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok za omeškanie a náklady spojené s jej uplatnením. Záväzkovým právnym vzťahom je právny vzťah z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Tým, že dlžník včas nezaplatí úroky z istiny dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Veriteľ preto nemá právo nárokovať si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov nakoľko ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník to neumožňujú, neupravujú sankčný nárok pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky.

Nakoľko však súd návrh žalobcu voči žalovanému v rade 1 v časti žalovanej istiny ako nedôvodný zamietol, považoval za nedôvodný aj nárok na zaplatenie požadovaného úroku z omeškania, ktorý taktiež zamietol. S ohľadom na uvedené sa súd ďalej v konaní nezaoberal výškou požadovaného úroku z omeškania ani dňom jeho vzniku.

Podľa ustanovenia § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť lehotu dlhšiu alebo určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí.

Súd povolil žalovanej v rade 2 priznanú sumu zaplatiť v splátkach, keď jej výška bola určená tak, aby dlžná suma bola zaplatená v 36 splátkach, pričom žalovaná v rade 2 je povinná dodržať splatnosť povolených splátok pod následkom straty ich výhody. Uvedeným súd zohľadnil situáciu žalovanej v rade 2, ktorá nie je schopná z ohľadom dna jej osobné a majetkové pomery, napriek súhlasu so zaplatením, zaplatiť dlžnú sumu naraz.

Podľa ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd náhradu škody primerane zníži. Vezme pritom zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila; prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zníženie nemožno vykonať, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne.

Z dôvodu, že tak žalovaný v rade 1 ako aj žalovaná v rade 2 sa svojim konaním dopustila úmyselného trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona (za čo boli právoplatne odsúdení súdom v trestnom konaní) neprichádzalo do úvahy použitie zmierňovacieho ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka, ktoré uvedené zníženie v prípade úmyselne spôsobenej škody vylučuje, a preto sa súd nezaoberal dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v súvislosti so zisťovaním možnosti primeraného zníženia škody ani vo vzťahu k žalovanému v rade 1, voči ktorého by uvedené bolo nadbytočné pre zamietnutie návrhu, a ani vo vzťahu k žalovanej v rade 2.

Na základe uvedeného a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanovenia rozhodol súd tak ako je uvedeného vo výroku tohto rozhodnutia.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním vypočítím účastníkov konania, listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ vo svojom návrhu bol povinný v zmysle ust. § 79 ods. 1 Os.p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými žalobcom, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu, a preto uzavrel, že nebolo potrebné nariaďovať výnimočné ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

O náhrade trov konania žalovaného v rade 1 súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a vo veci plne úspešnému žalovanému v rade 1 náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadnu náhradu trov konania neuplatnil.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, sú náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa ustanovenia § 151 ods.8 Občianskeho súdneho poriadku vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O náhrade trov konania žalobcu voči žalovanej v rade 2 súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 146 ods. 2 veta prvá /v časti zastavenia konania voči žalovanej v rade 2 bol žalobca neúspešný/, keď žalobca bol v konaní úspešný 57 % a neúspešný 43 %, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení od poplatku sú oslobodení navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený. Túto povinnosť však odporca nemá v konaní o rozvoze manželstva, o neplatnosti manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je, ak súd tak rozhodne alebo ak uloží náhradu trov konania poplatníkovi.

Podľa ustanovenia § 12 ods. 1 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon.

Súd rozhodol o povinnosti žalovanej v rade 2 zaplatiť súdny poplatok za návrh, nakoľko bola v konaní voči žalobcovi čiastočne neúspešná a súd vyčíslil jej neúspech vo výške 57 % a teda v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení v spojení s položkou 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov je

povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 454 eur vyčíslený ako 57 % zo sumy 796,50 eur (vyčíslený ako 6 % zo sumy 13 772 eur).

Súd o žiadosti žalobcu v zmysle jeho návrhu zo dňa 27.3.2012 v časti oslobodenia od súdnych poplatkov samostatne nerozhodoval, nakoľko žalobca je zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

§ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

§ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

§ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

§ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

§ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

§ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

§ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

§ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

§ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

§ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

§ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

§ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

§ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí návrh na súdny výkon rozhodnutia.